

Het gebed van Jabes

door: S. Prod'hom

*“Wil mij toch overvloedig zegenen en mijn gebied vergroten;
laat Uw hand met mij zijn;
weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft!
En God schonk wat hij had gevraagd”.*

1 Kronieken 4:9-10

Inleiding

In deze wereld, waarin iedereen te maken krijgt met lijden, verlangen we vaak verhoord te worden zoals Jabes. Lijden is de aanleiding tot veel gebeden op aarde, want onze natuur houdt niet van lijden; en wij zijn meestal eerder geneigd tot God te roepen met het oog op lichamelijk en geestelijk lijden dan met het oog op de dingen die verband houden met Zijn eer. De wereld heeft geen gewetensoefeningen en denkt alleen aan God voor haar *eigen* belang, om Hem haar welzijn te laten dienen. Maar ook gelovigen hebben moeite om te begrijpen dat vele gebeden die lijken op dat van Jabes, toch niet verhoord worden. Van die gebeden geldt niet: *“En God schonk wat hij had gevraagd”*. De teksten, waarin het antwoord van God op het geloof wordt gegarandeerd, gaan dan niet op. Toch is God getrouw en vervult Hij zeker wat Hij heeft beloofd.

Hoe komt het dan dat zoveel gebeden niet verhoord worden? Gods Woord geeft zelf het antwoord op die vraag. Onder andere door het woordje *“als”* van Johannes 15:7; het *“omdat”* van Jakobus 4:3 en van 1 Johannes 3:22; en het *“indien”* in 1 Johannes 5:14-15. Maar algemeen gesteld wordt dit probleem opgelost, als wij het *karakter* van de huidige bedeling en haar zegeningen beter begrijpen.

Neem nu het gebed van Jabes. Als wij de geestelijke toepassing ervan maken, zien wij dat dit gebed zonder voorbehoud wordt verhoord. De zegeningen van de gelovige in de *tegenwoordige* bedeling zijn immers geestelijk en hemels van aard. In plaats van de Zijnen het lijden te besparen, laat God alles tot ons welzijn meewerken, zolang wij hier op aarde zijn (Rom. 8:18, 28). De brief aan de Efeziërs noemt onze zegeningen in al hun schoonheid: ze zijn hemels en geestelijk van aard, onbepert in hun uitgestrektheid, eeuwig wat hun duur betreft. Ze zijn afkomstig van God, geschonken in Christus Jezus (Ef. 1:3-14). Evenals Paulus in de beide prachtige gebeden van Efeziërs 1:16-20 en 3:14-21, kunnen wij onze God vragen ons de kennis en het genot van onze zegeningen te schenken. Zo kan Hij overeenkomstig dit gebed ons gebied vergroten, zoals

Jabes vroeg overvloedig gezegend te worden en de grenzen van zijn gebied te mogen uitbreiden.

Deel 1

Laten wij het gebed van Jabes, dat in verband staat met de aardse zegeningen van de oude bedeling, nader bezien. Laten wij zijn gebed toepassen op onze huidige, geestelijke zegeningen, en dan zullen wij zien dat God het graag wil verhoren: *“Jabes nu riep de God van Israël aan met de woorden: Wil mij toch overvloedig zegenen en mijn gebied vergroten; laat Uw hand met mij zijn; weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft! En God schonk wat hij had gevraagd”* (vs. 10).

De gelovige van nu roept niet de God van Israël aan, want hij staat in een andere betrekking tot God. Hij roept Hem aan als zijn God en Vader, de God en Vader van onze Heer Jezus Christus. Iedere ware gelovige kan zeggen: *“Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus”* (Ef. 1:3). Wat een wonderbaar deel hebben wij *in Christus!* Wij zijn *“uitverkoren voor de grondlegging van de wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde”* – overeenkomstig Gods natuur – *“terwijl Hij ons tevoren door Jezus Christus tot het zoonschap voor Zichzelf bestemd heeft, naar het welbehagen van Zijn wil, tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade, waarmee Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde”*. De Geliefde is de Zoon! Door Zijn bloed hebben wij de vergeving van de zonden, en door Zijn offer hebben wij de toegang tot al deze hemelse zegeningen.

Doordat wij gezegend zijn met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in *Christus*, bezitten wij al deze zegeningen *in Hem*. Zo was het ook met de zegeningen van het volk Israël. Het *hele* land Kanaän was hun gegeven, zoals de HERE het had gezworen aan de aartsvaders; zijn grenzen stonden vast (Joz. 1:3). De HERE had alleen tegen Jozua gezegd: *“Elke plaats die uw voetzool betreden zal, geef Ik ulieden”*. Dat is de *praktische* kant: wij moeten onze zegeningen

daadwerkelijk in bezit nemen om ervan te kunnen genieten.

Deel 2

De beide eerste delen van het gebed van Jabes, een geloofsheld uit Juda die mogelijk verwant was met de trouwe Kaleb, hebben hiermee te maken. Naar het voorbeeld van zijn voorvader waardeerde hij de zegen die de Here hem had gegeven. Hij wilde gezegend worden, en hij wilde zijn grenzen graag *uitbreiden*. Het volk had de kracht gemist om bezit te nemen van het hele land, een deel ervan was bij de dood van Jozua nog in handen van de vijand. Ja, nog erger: de Kanaänieten hadden delen van hun vroegere bezit, die ze in het begin verloren hadden, heroverd. Maar net zoals de nakomelingen van Simeon (1 Kron. 4:38-43), kon de godvrezende Israëliet het niet aanzien dat de “vette en goede weiden, en een land, wijd van begrip en stil en gerust” in de handen van de zonen van Cham waren. Hij wenste ervan te genieten; hij had recht erop en wilde zijn grenzen – door de ontrouw van het volk ingeperkt – weer uitbreiden.

Het overkomt ons ook vaak – als we ontrouw zijn – dat we ons de zegeningen die we hebben gekregen, laten ontnemen. Maar we kunnen *persoonlijk* de strijd aanbinden, ondanks de gemeenschappelijke achteruitgang. We kunnen opnieuw ervan genieten, zoals de Simeonieten uit 1 Kronieken 4:42, die zelfs ten dage van Hizkia streden om de zegen te heroveren die de vijand hun zolang had ontnomen. Ook hun namen zijn genoteerd (1 Kron. 4:41), want God heeft een welbehagen in allen die Zijn zegen waarderen. Hij heeft die aan Zijn verlostten gegeven en Hij alleen kent de volle waarde ervan. Laten ook wij de vurige wens hebben onze ‘grenzen’ uit te breiden. Het verval in de christenheid is geen verhindering om persoonlijk te genieten van onze geestelijke zegeningen. Wat is dat een belangrijk gebedsthema, want wij genieten vaak slechts beperkt van alles wat we bezitten.

In Christus bezitten wij *alle* dingen. Maar net zoals de Israëliet genieten we in de praktijk alleen van dat terrein waarop wij onze *voet* plaatsen, en dat de vijand ons betwist. Wij hoeven onze ‘grenzen’ niet uit te breiden ten koste van onze broeders, ook kunnen wij niet *hun* bezittingen veroveren, want elk erfdeel is oneindig in dit gebied van oneindige zegen. Paulus bidt dat wij ten volle in staat zullen zijn “*te begrijpen met alle heiligen, wat de breedte, lengte, hoogte en diepte is*” (Ef. 3:18). Wij weten Wie het Middelpunt is, maar er zijn geen grenzen. Het Middelpunt is Christus, Zijn liefde en al Zijn heerlijkheid. En naarmate wij Hem leren kennen, breiden onze grenzen zich uit, zonder ooit aan het einde van ons gebied te komen. Wij peilen, wij dringen altijd verder door, er zijn rijkdommen voor allen, er zijn rijkdommen voor de eeuwigheid. Wie zou kunnen twijfelen aan de verhoring van zo’n gebed, gericht tot de God en Vader van onze Heer Jezus Christus? Hij heeft ons immers gezegend in Christus met alle geestelijke en hemelse zegening, vóór de

grondlegging van de wereld? Dit zijn gebeden die naar Zijn wil zijn. Want het is naar het welbehagen van Zijn wil ons te zegenen op zo’n wonderlijke manier, opdat wij van ons erfdeel zouden genieten.

De vijand is een *machtige* vijand, die woont in het Beloofde Land: “*Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten*” (Ef. 6:12). Het zijn satanische machten voor wie wij onbetekenend zijn (vgl. Num. 13:33). Hoe kunnen wij onze grenzen uitbreiden met zulke vijanden? Hun aanvoerder (Satan) heeft bij de eerste aanval onze vader naar het vlees (Adam) overwonnen, en diens hele nageslacht onder zijn macht en onder de macht van de dood geplaatst. Maar toen de genade van God ons uit deze toestand verlostte, heeft Hij ons levend gemaakt, opnieuw geschapen in Christus, in Hem gezet in de hemelse gewesten.

Nu is Christus ons *leven*. Christus heeft ook de satan ontmoet en heeft hem aan het begin van Zijn dienst op aarde overwonnen; en door Zijn dood op het kruis heeft Hij hem krachteloos gemaakt. Als wij Christus als ons leven hebben, moeten wij slechts *Hem* tegenover de vijand tonen, opdat hij geen macht over ons heeft. De hele wapenrusting van God waarmee wij bekleed moeten zijn om deze machtige tegenstander te weerstaan, is niets anders dan de praktische openbaring van het leven van Christus in ons. Dat bewerkt de juiste zielstoestand, die wordt voorgesteld door de verschillende delen van de wapenrusting van God.

Als onze zielen met Christus gevoed worden, zullen wij op Hem lijken en de satan en zijn engelen zullen ons niets kunnen doen. Dan zullen wij vooruitgang boeken in de kennis en het genot van onze geestelijke zegeningen. Ondertussen zullen wij onze grenzen uitbreiden in dit hemelse gebied. De bezittingen, reeds op aarde verworven, blijven tot in eeuwigheid het deel van hen die ze door strijd hebben verkregen. Als wij aan God vragen of Hij ons overvloedig zegent en onze grenzen uitbreidt, zijn wij er zeker van dat Hij ons hoort en verhoort, omdat zegenen *altijd* het verlangen van Zijn hart en Zijn gewone werk is.

Deel 3

Maar nu moeten wij ook aandacht schenken aan het derde deel van het gebed van Jabes: “*Laat Uw hand met mij zijn*”. De hand van God zal met ons zijn als wij *Hem* verheerlijken in ons leven, als wij zoeken wat overeenkomstig *Zijn* gedachten is. Ezra heeft een soortgelijk gebed gebeden en dat werd ook verhoord (Ezra 8:18, 21-23). Gods goede hand zal met ons zijn in alles wat wij doen, als wij in de eerste plaats denken aan Zijn eer en voor Gods oog de karaktertrekken van Zijn geliefde Zoon vertonen.

Daartegenover geldt dat Zijn hand tégen ons zal zijn wanneer wij ontrouw zijn. Die les leren wij o.a. in het boek Richteren: “*Telkens als zij uittrokken, was de*

hand des HEREN tegen hen tot verderf, zoals de HERE hun onder ede aangezegd had, en zij kwamen in grote benauwdheid” (Richt. 2:15). Ezra zei ook: “...naar de goede hand van onze God over ons (...) De hand van onze God is ten goede over allen die Hem zoeken, maar Zijn macht en Zijn toorn zijn tegen allen die Hem verlaten” (Ezra 8:18, 22).

Als wij gehoorzaam de weg gaan met een hart dat gericht is op de eer van de Heer, als wij onze zegeningen waarderen, als het hemelse Kanaän aantrekkingskracht voor ons heeft (zoals Hebron dat voor Kaleb had reeds tijdens de reis door de woestijn), dan zal de hand van God over ons zijn in alles wat ons geestelijk en stoffelijk welzijn betreft. Want er staat geschreven: “Zoekt eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden” (Matt. 6:33).

Met die zekerheid kunnen wij voortgaan als wij in de weg van God zijn, als wij ons bewust zijn van Zijn nabijheid, bescherming en goedkeuring! Wat een kracht ontvangen wij dan om de vijand te weerstaan. Dat heeft Christus, die ons Voorbeeld is, in Zijn weg van zelfverloochening en lijden duidelijk ondervonden: “Ik stel mij de HERE bestendig voor ogen; omdat Hij aan mijn rechterhand staat, wankel ik niet” (Ps. 16:8).

Deel 4

Het vierde en laatste deel van het gebed van Jabes is ook van groot belang, want zonder deze bede is het niet mogelijk de gevraagde zegeningen te verwelijken: “Weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft!” Al het lijden is in de wereld gekomen door de zonde. Dat had de moeder van Jabes (d.i. ‘smart’) ervaren. En haar zoon had begrepen dat lijden het deel is van iedereen, maar dat de hulpbronnen van de gelovige in God zijn. Set noemde zijn zoon Enos (d.i. ‘sterfelijk mens’), en daardoor gaf hij zich rekenschap van de gevolgen van de zonde. Vanaf dat ogenblik begon men de naam van de HERE aan te roepen (Gen. 4:26).

Jabes begreep ook dat hij slechts aan de gevolgen van de zonde kon ontkomen door de naam van de God van Israël aan te roepen. In Zijn liefde kan God niet onverschillig blijven voor het lot van Zijn schepselen. Als alles op aarde wegvalt, kan het geloof beschikken over goddelijke hulpbronnen.

Maar voor ons als christenen heeft het gebed van Jabes in de eerste plaats een *geestelijke* toepassing. Het kwaad waaraan wij zijn blootgesteld en waarvoor wij gespaard wensen te blijven, bestaat niet alleen uit de gevolgen van de zonde, maar het is *de zonde zelf*. Als wij aan God vragen om beschermd te worden voor het kwaad, opdat ons geen smart treft, vragen wij iets dat naar Zijn wil is. God wil ons zonder de smart zien die het gevolg is van de zonde en van het gebrek aan waakzaamheid, waardoor Hij onteerd wordt. De Heer Jezus heeft Zijn discipelen leren bidden: “En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze” (Matt. 6:13).

God geeft ons de mogelijkheid bewaard te blijven voor het kwaad, doordat Hij ons in de nieuwe geboorte deelgenoot heeft gemaakt van Zijn natuur. De apostel Johannes kon zeggen: “Wij weten dat ieder die uit God geboren is, niet zondigt, maar wie uit God geboren is, bewaart zichzelf en de boze heeft geen vat op hem” (1 Joh. 5:18). Door onze positie in Christus – en God ziet de gelovige altijd in Hem – is het niet noodzakelijk te zondigen, want de zonde kan niet voortkomen uit de nieuwe natuur en uit de nieuwe mens. Het zou lastering zijn als men het tegendeel beweerde, want de bron van deze natuur is goddelijk. Zolang wij verwelijken dat wij uit God geboren zijn en een nieuw leven bezitten, dat in Christus overwinnend uit de beproeving tevoorschijn is gekomen tijdens de verzoeking in de woestijn, bewaard voor het kwaad en voor de zonde, zal de smart als gevolg van bedreven kwaad ons bespaard blijven.

Niet dat wij *zonder* lijden in deze wereld kunnen wandelen, want de gelovige is hier op aarde geroepen om te lijden: “Want u is het geschonken, ten aanzien van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden” (Fil. 1:29). Er is ook lijden dat het deel van alle mensen is: “Want ik acht, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet waard is vergeleken te worden met de toekomstige heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden” (Rom. 8:18). Petrus stelt ons de verschillende vormen van het lijden van de gelovige voor:

1. Onrechtvaardig lijden omwille van het geweten (1 Petr. 2:18-25).
2. Lijden om de gerechtigheid (1 Petr. 3:14-17).
3. Deelhebben aan het lijden van Christus (1 Petr. 4:1-2, 13,14,19).
4. Lijden in de wereld (1 Petr. 5:9-10).

Degenen die het lijden verdragen, worden ‘gelukkig’ genoemd (Matt. 5:10-11; 1 Petr. 4:14). Maar Petrus onderscheidt dit lijden duidelijk van het lijden dat ons overkomt in Gods regering, wanneer *wijzelf* kwaad hebben bedreven (1 Petr. 2:20; 3:17; 4:15). Hij laat ook zien dat het verzoenend lijden uitsluitend het deel van Christus op het kruis is geweest: “Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen” (1 Petr. 3:18). Het lijden voor de zonde is dus alleen *Zijn* deel geweest in het oordeel van God. En door dit lijden zijn wij tot God gebracht, toen de zonde verzoend was.

“Daar Christus dus in het vlees geleden heeft, moet u zich ook met dezelfde gedachte wapenen; want wie in het vlees lijdt, heeft afgedaan met de zonde”. Wij moeten dus niet riskeren vanwege verkeerde daden te lijden, dat is niets voor ons. Want wij zijn tot God gebracht en in een nieuwe positie geplaatst, bevrijd van de zonde, met het doel “de overige tijd in het vlees niet meer te leven naar de begeerten van de mensen, maar naar de wil van God” (1 Petr. 4:1-2). In plaats van toe te geven aan de begeerten van de mensen, waardoor

men wordt afgetrokken en verleid (Jak. 1:14), moeten wij die weerstaan. Dan zal de zonde, die door de begeerte wordt gebaard, geen plaats krijgen in ons leven. Dan zullen wij de pijnlijke gevolgen daarvan ook niet hebben te ondergaan. Wij zullen de vruchten van de plant die 'bitterheid' heet, evenmin kennen: "(...) terwijl u erop toeziet dat niet aan iemand de genade van God ontbreekt; dat er geen wortel van bitterheid opschiet en onrust veroorzaakt, en velen daardoor verontreinigd worden" (Hebr. 12:15).

Laten wij voortdurend de hulp van God zoeken in het gebed, om bewaard te blijven voor het kwaad en de pijn die daaruit voortkomt (Spr. 4:12), opdat wij niet struikelen door "de zonde die ons licht omstrikt" (Hebr. 12:1). Laten wij altijd bekleed zijn met de hele wapenrusting van God. Hij zal ons in staat stellen onze grenzen uit te breiden, op te groeien in de kennis van Christus en van alles wat wij bezitten in onze Heer en Heiland, die het Middelpunt van onze geestelijke en hemelse zegeningen is. Als wij toegeven aan de zonde, zullen wij niet alleen de bittere gevolgen daarvan ondergaan, maar wij zullen ook niet in staat zijn te strijden tegen onze geestelijke vijanden. Wij zullen dan geen vooruitgang boeken en eerder terrein verliezen. Dit is een ernstige zaak, want de gevolgen ervan zijn eeuwig, omdat de zegeningen het ook zijn. Het deel dat de gelovige op aarde verwerft, zal zijn persoonlijk eeuwig bezit blijven. Laten wij dus niet moe worden te bidden zoals Jabes, met gedachten en wensen die in overeenstemming zijn met het raadsbesluit van God ten aanzien van ons en met Zijn eigen heerlijkheid. Dan zal ook van ieder van ons gezegd worden: "En God schonk wat hij had gevraagd".

Slot

Het is na het voorafgaande nauwelijks nodig hieraan toe te voegen dat wij al onze moeilijkheden bij God moeten brengen, en alles wat onze pelgrimsreis op aarde betreft met een kinderlijk vertrouwen aan onze Vader moeten voorleggen. De Heer leert ons in het evangelie hoe onze God en Vader belang stelt in *al* onze stoffelijke behoeften (Matt. 6:25, 34; Luc. 12:7, 29-31). Maar het voornaamste onderwerp van de

gebeden, dat het hart van de gelovige vooral moet bezighouden, is de heerlijkheid van God Zelf en het welzijn van onze medegelovigen. Daarnaast moeten wij natuurlijk het heil van zondaars niet vergeten.

De Heer zegt: "Zoekt echter eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden". Wat de aardse dingen betreft, zegt de Heer in Lucas 12: "(...) maar uw Vader weet dat u deze dingen nodig hebt". Dit zijn dus niet de belangrijkste dingen die er zijn, maar toch hebben ze voor ons die vaak aards gezind zijn, een grote plaats in de gebeden die wij tot God opzenden. Niet dat we er *niet* over mogen spreken; integendeel, ze behoren tot "alle dingen" die wij Hem mogen voorleggen (Fil. 4:6). Maar ze behoren tot dat wat *erbij gegeven wordt*. Terwijl de *grote* dingen die het onderwerp van onze gebeden zouden moeten vormen, de heerlijkheid van God op aarde betreffen, en daaraan nauw verbonden het geestelijk welzijn van onze broeders en zusters: dus ons persoonlijk en gemeenschappelijk getuigenis. In het 'Onze Vader' begint de Heer met de dingen die God betreffen: "Onze Vader die in de hemelen bent, moge uw naam worden geheiligd, uw koninkrijk komen, uw wil gebeuren, zoals in de hemel, zo ook op aarde" (Matt. 6:9). Daarna komen pas de persoonlijke behoeften.

In Johannes 15:8 zegt de Heer: "Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat u veel vrucht draagt". Alles wat Hij in de voorgaande verzen heeft gezegd staat in verbinding met het thema 'vrucht dragen'. Met het oog daarop zegt Hij in vers 7: "Als u in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, bidt alles wat u wilt en het zal u gebeuren". Wat wij boven alles zouden moeten wensen, is *vrucht dragen voor Hem*. Als onze gebeden daarop betrekking hebben, kunnen wij rekenen op de verhoring ervan. In een goede geestelijke toestand, gekenmerkt door godsvrucht, kunnen wij de ervaring opdoen van de waarheid die Paulus aan Timoteüs voorhoudt: "De godsvrucht is nuttig tot alle dingen, daar zij de belofte heeft van het tegenwoordige en van het toekomstige leven" (1 Tim. 4:8).

Oorsprong: [Le Messager Evangélique 1911-374](#)

Titel: [La prière de Jahbets](#)

Oude Sporen 2010